

Bâng Khuâng

Thư Bạn

Những ngày mùa Đông cuối năm là những ngày lạnh hơn bao giờ hết. Mùa Xuân lại về với đất trời thật bình thản và vô tư. Hôm qua, nhận được thư của những người bạn cũ từ dạo còn mài đũng quần nơi ghế nhà trường hay từ dạo ngược xuôi những đường phố bụi bặm của Saigon trên những con ngựa sắt cũ kỹ. Cũng rất ngạc nhiên, khi những bức thư vồn vện có vài hàng “Mùa Xuân đến rồi đó thằng bạn ở xa! Tụi tao thích nhất những ngày tháng này. Nó làm mình sống lại mùa này!”

Lời thư ngắn ngủi cứ làm tôi bâng khuâng mãi. Cái bâng khuâng không phải vì những người bạn ấy đã một thời khá gần gũi với tôi. Mà là nhắc nhở tôi tuổi đời đã đi hết phân nửa, trong nửa đó tôi đã làm gì, đã có gì, và đã mất gì! Thật là một bâng khuâng nằm ở những dòng chữ đơn sơ đó.

Buổi sáng nay, cũng hơi khác với thói quen hàng ngày, tôi thức dậy sớm hơn. Ra sân trước định lấy báo vào đọc, nhưng sớm quá nên báo chưa được đưa tới, mùi cà phê trong bếp làm tôi sáng khoái thật nhẹ nhàng. Tôi đi ra vườn sau, ánh sáng còn lờ mờ dưới chân. Khu vườn như đang thức dậy sau một đêm dài mùa Đông lạnh lẽo. Tôi đứng đó, vươn vai hưởng thụ và hít thở cái không khí trong lành thật lâu. Tôi quên hẳn đi cái lạnh lẽo của mùa Đông mà chỉ thấy lúc đó chung quanh tôi đều là mùa Xuân tươi mát.

Tôi đảo mắt nhìn quanh một vòng và nhận thấy những mầm non đã nhú lên và những chiếc lá đang trở mình sang Xuân

bằng màu xanh tươi mát. Tôi nhớ đến hai chữ “sống lại” trong lá thư của những người bạn cũ. Giống như vườn cây trong sân nhà tôi, dù mùa Đông có dài lạnh lẽo khắc nghiệt đến đâu, rồi thì mùa Xuân cũng sẽ lại đến và cây cối lại trở mầm vươn lên sống lại.

Thoang thoang trong không gian mùi sương mai cùng cỏ cây, tôi đang lạc vào thế giới mộng ảo thần tiên. Trong chốc lát tất cả đã lui vào dĩ vãng và kỷ niệm như những mảnh đời nhỏ nhoi hèn mọn của tôi và bạn bè. Những năm tháng có cực khổ, đầy đọa trầm luân đến như thế nào, rồi thì cũng qua đi. Và chúng tôi vẫn còn đây, nói một cách gọn ghẽ hơn là chúng tôi vẫn còn sống, vẫn trăn trở với đời. Và nhất là vẫn có những mùa Xuân đời người, dù có muộn màng, rực rỡ xanh mướt như những mùa Xuân cây cỏ đất trời.

Tôi giật mình khi có một tiếng động vang lên trong lùm cây trước mặt. Tôi hoảng, tôi như người mù đi trong đêm. Ánh sáng lúc đó không đủ giúp tôi nhìn thấy vật gì đã gây nên tiếng động. Tôi lặng yên, tôi đã tưởng tượng thật nhanh, phải chăng một con mãnh thú hay một con vật nhiều răng nanh đang rình mò, và hôm nay tôi là miếng mồi ngon của nó. “Sống lại” hai chữ lại trở về với tôi thật nhanh. Tôi phải tranh đấu, phải vùng vẫy để mà thoát ra cái tiếng động đã phát ra từ lùm cây trước mặt, tôi vùng tay lên mà như sờ thấy được khoảng tối kinh hãi trong tôi. Nhưng tệ hại thật, giữa cơn hỗn loạn ấy, ý thức phản kháng trong tôi hoàn toàn bị tê liệt.

Tôi như tê dại trong cái êm ả sợ hãi ấy.
Thôi thì phó mặc tất cả. Tôi chờ và tiếp tục chờ. Nhưng tiếng động ấy đã xa, không trở lại nữa, tôi hít vào một hơi dài cho thêm can đảm rồi gượng bước tới để cùng với trời đất cỏ cây đối diện với thực tại. Lùm cây vẫn im lặng, vẫn không một mảnh thú nào xuất hiện.... Và tôi như đã được “sống lại” lần nữa.

... Trạng thái từ cõi chết trở về với sự sống. Từ lụi tàn trở mình thành mạch sống sinh sôi. Từ huyền mộng rũ ra lớp sương mù quá khứ để hòa mình vào dòng thực tại tuy ngổn ngang vì mùi hoa cỏ trong vườn, vì nỗi sợ hãi do tiếng động và vì mùi cà phê mới pha buổi sáng. Giờ đây càng thấy thấm thía cho hai chữ “sống lại” của bạn bè tôi.

Trần Ngọc Lâm

(Thương về bạn học cũ “Ve Chai” -
Nguyễn Du)

